

РЕШЕНИЕ

№ 3874

гр. София, 30.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 20.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **9454** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба И. А. Г., [ЕГН], чрез адв. С. Д. Г., адрес за призовки и съобщения: гр. С. 1606, [улица], ет.1, ап.1 срещу Заповед на Директора на Главна дирекция „Национална полиция“ с рег. № 3286з-2952 от 18.07.2025г.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорвания административен акт. Твърди, че е налице е европейско законодателство със задължителен за България характер, като съгласно член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета (наричана Директивата), разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз показват, че националното законодателство не може да бъде тълкувано в смисъл, че съществуват основания за съхраняването на лични данни от полицейски органи за неограничен период от време и обработването им с неясни цели. Цитира се още в жалбата Решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/22, като относимо по случая. Моли съдът да постанови съдебно решение, с което

оспореният акт да бъде отменен.

Жалбоподателят в о.с.з редовно призван, не се явява, представлява се от адв.Г., които поддържа жалбата на посочените основания, депозира списък с разноски.

Ответникът – Директор на ГД „Национална полиция“, не се явява, не се представлява. Юрк.М. редовно упълномощена, депозира писмени бележки по същество на спора.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните и приети по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е било образувано по искане вх. № 328600-26361/23.04.2025г. по описа на ГДНП от И. А. Г., [ЕГН], чрез адв. С. Г. от [населено място], за снемане на всички полицейски регистрации и заличаване на всички негови лични данни обработвани в информационните фондове на МВР. При разглеждане на искането по реда, предвиден в раздел III “Снемане на полицейска регистрация” от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, приета с ПМС № 336/24.10.2014 г., в сила от 17.11.2014 г. (обн. ДВ, бр. 90 от 31 октомври 2014 г.), изм. с ПМС № 191/22.07.2015 г., в сила от 28.07.2015 г. (обн. ДВ, бр. 57 от 28 юли 2015 г.), по-долу - Наредбата, и след извършена проверка в СДВР и в ГДНП се установило следното:

И. А. Г. има извършена полицейска регистрация под № 28416/17.10.2019 г. в 05 РУ - СДВР, за деяние по чл. 354а, ал. 1 от НК, по ДП № 3М 1997/2019 г. по описа на 05 РУ - СДВР, пр.пр. № 18837/2019 г. по описа на СГП. По внесено споразумение на СГП по пр.пр. № 18837/2019г. е образувано НОХД № 3614/2020 г. по описа на СГС. С протоколно определение № 260025 от 12 октомври 2020 г., постановено по НОХД № 3614 по описа за 2020 г., влязло в сила на 12.10.2020г., Софийският градски съд, Наказателно отделение, 23-ти състав на основание чл. 382, ал. 7 от НПК одобрява постигнатото споразумение, по силата на което И. А. Г. се признава за виновен за това, че на 16.10.2019 г., около 20:30 ч., в себе си и в л.а. „Ш. О.“ с рег. [рег.номер на МПС], управляван от него, спрял за проверка в [населено място] на [улица] пред № 21, без надлежно разрешително съгласно чл. 73, ал. 1 и чл. 30 от ЗКНВП и чл. 1 от Наредбата за условията и реда за разрешаване на дейностите по чл. 73, ал. 1, вр. с чл. 30 от ЗКНВП, е държал с цел разпространение високорискови наркотични вещества - растителна маса, с общо тегло 73,45 грама, представляваща коноп (марихуана) на обща стойност 440,70 лв., съгласно физикохимична експертиза с № 616-Х/2018 г. от ОЕКД - СДВР, включени в Списък I на Приложение № 1 към чл. 3, т. 1 от Наредба за класифициране на растенията и веществата като наркотични, както следва: обект № 1 - растителна маса, с тегло 4,82 грама, представляваща коноп (марихуана), на стойност 28,92 лв., обект № 2 - растителна маса, с тегло 5,30 грама, представляваща коноп (марихуана), на стойност 31,80 лв., обект № 3 - растителна маса, с тегло 4,94 грама, представляваща коноп (марихуана), на стойност 29,64 лв., обект № 4 - растителна маса, с тегло 4,80 грама, представляваща коноп (марихуана), на стойност 28,80 лв., обект № 5 - растителна маса, с тегло 4,93 грама, представляваща коноп (марихуана), на стойност 29,58 лв., обект № 6 - растителна маса, с тегло 4,83 грама, представляваща коноп (марихуана), на стойност 28,98 лв., обект № 7 - растителна маса, с тегло 4,92 грама, представляваща коноп (марихуана), на стойност 29,52 лв., обект № 8 - растителна маса, с тегло 4,92 грама, представляваща коноп (марихуана), на стойност

29,52 лв., обект № 9 - растителна маса, с тегло 4,80 грама, представляваща коноп (марихуана), на стойност 28,80 лв., обект № 10 - растителна маса, с тегло 4,85 грама, представляваща коноп (марихуана), на стойност 29,10 лв., обект № 11 - растителна маса, с тегло 4,92 грама, представляваща коноп (марихуана), на стойност 29,52 лв., обект № 12 - растителна маса, с тегло 4,87 грама, представляваща коноп (марихуана), на стойност 29,22 лв., обект № 13 - растителна маса, с тегло 4,93 грама, представляваща коноп (марихуана), на стойност 29,58 лв., обект № 14 - растителна маса, с тегло 4,82 грама, представляваща коноп (марихуана), на стойност 28,92 лв., обект № 15 - растителна маса, с тегло 4,80 грама, представляваща коноп (марихуана), на стойност 28,80 лв. Страните си съгласяват на И. А. Г. да се наложи наказание при приложение разпоредбата на чл. 381, ал. 4 от НПК и с оглед на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, а именно: за така извършеното престъпление по чл. 354а, ал. 1, изр. 1, предл. 4, алт. 1 от НК на И. А. Г. се налага наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година, чието изпълнение на основание чл. 66, ал. 1 от НК се отлага за срок от три години, като съдът не налага по-лекото наказание „глоба“. На основание чл. 24, ал. 3 от НПК съдът е прекратил наказателното производство по НОХД № 3614/2020 г. по описа на СГС.

Въз основа на събраните доказателства е било изготвено предложение рег. №513р-56646/30.05.2025г. от Директора на СДВР, с което се предлага на Директора на ГД „Национална полиция“ да откаже снемане на полицейската регистрация на И. А. Г. № 28416/2019г. по описа на 05 РУ на СДВР, поради липса на законно основание по чл.68 ал.6 от ЗМВР./л.15/

С ЗАПОВЕД №3286з-2952 от 18.07.2025г. Директора на Главна дирекция „Национална полиция“ е отказал снемането на полицейска регистрация № 28416/2019г. по описа на 05 РУ на СДВР, извършена на И. А. Г. в 05 РУ на СДВР, поради липсата на визираните в чл.68 ал.6 от ЗМВР основания.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, защото е насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол и от активно процесуално-правно легитимирана страна, чийто права и законни интереси са накърнение от издаването му. Подадена е в преклузивния срок за оспорване по чл. 149 ал.1 АПК. Заповедта е връчена на 12.08.2025г., а жалбата е депозирана на 25.08.2025г. в деловодството на АССГ.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

ЗАПОВЕД №3286з-2952 от 18.07.2025г. е издадена от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му по чл.68 ал.6 от ЗМВР. Съгласно тази разпоредба полицейската регистрация се сменя (респективно се отказва снемане) въз основа на писмена заповед на администратора на лични данни или на оправомощени от него длъжностни лица. Администратор на лични данни по смисъла на Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), за обработваните такива данни в информационните масиви на МВР е Министърът на вътрешните работи /чл.29 ал.1 от ЗМВР/. По делото е приета и не е оспорена Заповед 8121з-267/10.03.2015г./л.46/ на Министъра на вътрешните работи с която последният, на основание чл.68 ал.6 във вр. чл.29 ал.1 и чл.33 т.9 от ЗМВР е оправомощил Директорът и

заместник директорите на Главна дирекция "Национална полиция" да издават заповеди за снемане или за отказ за снемане на полицейска регистрация.

Актът е издаден в предписаната от закона форма по чл.59 ал.2 от АПК и при издаването му не са допуснати нарушения на административно-процесуалните правила, установени в чл.19 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация /НРИСПР/, които да бъдат определени като съществени и обуславящи неговата отмяна. Производството е започнало по искане на регистрирания И. А. Г. /молба вх. №328600-26361/23.04.2025г. по описа на ГДНП/. На основание чл.19 ал.3 и ал.4 от НРИСПР е била извършена проверка от СДВР, като са събрани относимите за изясняване на случая писмени доказателства. В резултат на констатациите от проверката от Директора на СДВР е било изготвено мотивирано предложение за отказ за снемане на полицейската регистрация на И. А. Г., поради липса на предпоставките, установени в чл.68 ал.6 от ЗМВР.

При анализ на събраните в хода на административното производство писмени доказателства, настоящият състав приема, че постановеният административен акт е съответен на материално-правните норми и на целта на закона, установена в чл.27 от ЗМВР.

Според определението, дадено в чл.68 ал.2 от ЗМВР полицейската регистрация е дейност по обработване на лични данни за лицата, която се осъществява при условията на ЗМВР с цел защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. В чл.68 ал.1 ЗМВР и чл.3 ал.1 от НРИСПР е регламентирано, че полицейска регистрация се извършва на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер. Лицата, които не подлежат на полицейска регистрация са изрично посочени в чл.4 от НРИСПР. Основанията за снемане на вече извършена полицейска регистрация са изчерпателно установени в чл.68 ал.6 от ЗМВР, съгласно която норма такива са: а) регистрацията да е извършена в нарушение на закона; б) наказателното производство да е прекратено с изключение на случаите по чл.24 ал.3 от НПК, в) наказателното производство да е приключило с влязла в сила оправдателна присъда; г) лицето да е освободено от наказателна отговорност и да му е наложено административно наказание; д) лицето да е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници.

В конкретния случай не са ангажирани доказателства по отношение на жалбоподателя И. А. Г. да е било налице което и да е от изрично и лимитативно посочените основания за снемане на полицейската му регистрация. Не е спорно между страните, че жалбоподателят е осъден с влязла в сила присъда по 3614/2020г. по описа на СГС, за извършено престъпление по чл. 354а, ал. 1, изр. 1, предл. 4, алт. 1 от НК и му е било наложено наказание- „лишаване от свобода“ за срок от една година, чието изпълнение на основание чл. 66, ал. 1 от НК се отлага за срок от три години. При така установените факти, законосъобразен е изводът на административния орган, че по отношение на жалбоподателя И. А. Г. не е налице нито едно от изрично и изчерпателно изброените в чл.68 ал.6 от ЗМВР основания за снемане на полицейската му регистрация.

Настоящият състав следва да посочи, че неотнормеността на оспорвания акт е фактът, че жалбоподателят е бил реабилитиран по право. Полицейската регистрация не е последица от осъждането на лицето с влязла в сила присъда, а от факта на извършено деяние, съставляващо престъпление от общ характер. Следователно този вид регистрация няма общо с реабилитацията и с нейните цели като институт на наказателното

право, поради което и настъпването на реабилитация на което и да е от основанията по чл.86-чл.88а от НК, не е основание за снемане на полицейска регистрация. Заличаването на последиците на осъждането, какъвто ефект има реабилитацията, е неотнормимо към снемането на полицейската регистрация, чиято цел е насочена към дейностите по чл. 27 ЗМВР. Съгласно чл. 27 от ЗМВР данните от полицейската регистрация на лицата, извършена на основание чл. 68 от ЗМВР, се използват само за защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Затова заличаването на полицейската регистрация, включително и личните данни за лицата, които тя съдържа, се извършва само при точно и лимитативно определени от законодателя условия. Действащата законова регламентация за заличаване на полицейската регистрация по ЗМВР не обуславя прекомерност на накърняването на личната сфера на лицата с полицейска регистрация в сравнение с другите лица, чиито лични данни се обработват в други информационни фондове на МВР, тъй като това нормативно разрешение отчита баланса между обществените и личните интереси. Предотвратяването и разкриването на престъпления, защитата на националната сигурност и обществения ред са възприети от законодателя като ценности, чието опазване обуславя правомерност на обработването на личните данни на лицата, осъдени за умишлени престъпления от общ характер, включително след настъпването на реабилитация, поради което мярката се явява пропорционална и не е в противоречие с правото на зачитане на личния и семейния живот каквито изводи са изложени от жалбоподателя. В този смисъл е постоянната съдебна практика на ВАС на РБ по въпроса за реабилитацията и полицейската регистрация (Решение № 23 от 03.01.2018 г. по адм. д. № 7800/2016 г., v отд. на ВАС; Решение № 15447 от 15.12.2017 г. по адм. д. № 4813/2017 г., v отд. на ВАС и др.). Що се отнася до съобразяване с целта на закона и опасността от накърняване на права на лицето, следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 27 от ЗМВР указва, че данните от полицейската регистрация на лицата, извършена на основание чл. 68, се използват само за защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. В решение № 7769 от 26.06.2016 г. по адм. дело № 13082/2014. съставът на ВАС на РБ стига до извод, че не е налице прекомерност на накърняването на личната сфера на лицата с полицейска регистрация в сравнение с другите лица, чиито лични данни се обработват в други информационни фондове на МВР, като законодателят е съобразил баланса на обществените и личните интереси при установяване на тази законова регламентация и не е предвидил реабилитацията като основание за заличаването на полицейската регистрация. Следва да се спомене и, че правото на ЕС не изключва възможността за обработване на лични данни в хипотезите, обсъдени по-горе. Така в Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, изрично се предвижда, че директивата не възпрепятства държавите членки да определят операции по обработване и процедури за обработване в областта на наказателно-правните процедури. Следователно съюзното право изрично предвижда изключение от приложението на правилата за защита на личните данни при обработването им от компетентните органи за целите на наказателното преследване и опазването на националната сигурност и обществения ред. Това изключение съответства на националните норми, според които целта на регистрацията е единствено използването ѝ за вътрешни, служебни нужди, с оглед обезпечаване на една от функциите на полицейските органи, а именно защита на сигурността и обществения ред.

Компетентният да снесе регистрацията полицейски орган не разполага с оперативната самостоятелност да тълкува специалния закон разширително, като сам да преценява, дали да разпорежи заличаване на регистрацията, извън очертаните хипотези. Той действа в условията на обвързана компетентност и е задължен да се съобразява с установените в чл. 68 ал. 6 от ЗМВР материално-правни предпоставки.

По повод изведените съображения от адв. Г. в о.с.з. и контекста на изложеното съдът намира, че с оспорения акт не е нарушен и Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни. С Регламента са въведени нови правила относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на личните им данни, но е предвидено, че тези правила не се прилагат при обработване от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наложените наказания, включително за предотвратяване и предпазване от заплахи за обществената сигурност – чл. 2, ал. 2, б. "г" от Регламента. Поради това и администраторът не е длъжен в този случай да доказва необходимостта от обработването им. Следва да се подчертае, че правото на общността не изключва възможността за обработване на лични данни в хипотезите, обсъдени по-горе. Така в Директива (ЕС) 2016/680 /цитирана в жалбата/ на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/П. на Съвета, изрично се предвижда, че директивата не възпрепятства държавите членки да определят операции по обработване и процедури за обработване в национални правила за наказателно-правните процедури във връзка с обработването на лични данни от съдилища и други съдебни органи, по-специално по отношение на лични данни, съдържащи се в съдебно решение или документация, свързани с наказателни производства, както и че за целите на предотвратяването, разследването и наказателното преследване на престъпленията компетентните органи имат нужда да обработват лични данни, събрани в контекста на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, извън този контекст, за да достигнат до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления, които обстоятелства са посочени в обжалваният в настоящото производство административен акт.

Относно решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело C-118/22 г. посочено в жалбата е дадено задължително тълкуване, че чл. 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива 2016/680, разглеждан във връзка с чл. 5 и 10, чл. 13, параграф 2, буква б) и чл. 16, параграф 2 и 3 от тази директива в светлината на членове 7 и 8 от Хартата, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до

смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване. Настоящият състав следва да посочи, че съгласно чл. 633 ГПК, приложим на основание чл. 144 АПК, решението на СЕС е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България и дадените с Решение на СЕС от 30.01.2024г. по дело С -118/2022г. разрешения са безспорно относими към настоящия казус се налага извода, че обработването на лични данни в случаите, свързани с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред е допустимо само ако администраторът периодично проверява дали съхранението е необходимо за целите, за които те са били обработвани, като същия следва във всеки конкретен случай по искане на заинтересовано лице да осъществява тази проверка като съобрази характера и тежестта на престъплението, за което е осъдено лицето, настъпилата реабилитация, дали в срока от извършване на престъплението до настъпилата реабилитация лицето е извършило друго престъпление и дали то е от общ характер, както и **данните за личността на лицето**, респ. риска който то представлява. Едва след извършване на тази преценка, органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи да бъде осъществявана или следва полицейската регистрация на лицето да бъде снета и заличена, респективно ограничена. В случая, както в оспорената заповед, така и в предшестващото го предложение, е извършен необходимия анализ в посочения по - горе смисъл, относно личността на жалбоподателя, като са изложени мотиви обосноваващи отказ от заличаване на данни. Органът се е позовал на съображения 54, 55, 66, 68 от Решение от 30.01.2024 г. по дело № С-118/22г. на съда на ЕС. Жалбоподателят не представя доказателства и допълнителни данни, които да обосноват искането за заличаване които да са относими към молбата в настоящото производство пред АССГ.

Съдът приема, също от изложените мотиви, че административния орган при издаването на процесния акт е спазил и принципът на пропорционалност, съдържащ се в чл. 52, параграф 1 от ХОПЕС. Този принцип предполага по – конкретно да се съпоставят важността на преследваната цел и тежестта на ограничението за упражняването на съответните основни права (Решение от 22 ноември 2022 г., L. B. Registers, С – 37/20 и С-601/20, EU:C:2022:912, т. 66 и Решение от 30 януари 2024 г. NG срещу директор на Главна дирекция „Национална полиция“ при МВР –С., по дело С – 118/ 22, т. 62). Принципът на пропорционалност е частично кодифициран в чл. 5, ал. 3 от Договора за ЕС. Принципът има три аспекта: 1. подходящност – мярката да е подходяща за постигане на целта (отношение: цел – средство) като този критерий на практика отсява само крайни, малобройни случаи, където средството изобщо не може да обслужи целта; 2. необходимост – сред многото възможни и подходящи средства да не съществува по-малко утежняващо средство за постигане на същата цел и 3. пропорционалност в тесен смисъл – балансиране на ползата от постигане на целта, от една страна срещу тежестта за адресата на мярката, от друга страна.

По изложените съображения, съдът приема, че подадената жалба е неоснователна и недоказана по своето правно основание и следва да бъде отхвърлена срещу

постановената ЗАПОВЕД №3286з-2952 от 18.07.2025г.

При този изход на спора в полза на ответната страна следва да се присъдят разноси, представляващи юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство в размер на сумата от 200 лева,определен на основание чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172,ал.2,АПК,АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, първо отделение, 34 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А. Г., Е. [населено място],срещу ЗАПОВЕД №3286з-2952 от 18.07.2025г. на Директора на Главна дирекция „Национална полиция”,като неоснователна.

ОСЪЖДА И. А. Г.,[ЕГН] от [населено място],да заплати на Главна дирекция „Национална полиция” с адрес: [населено място], [улица] сумата от 200 /двеста/ лева или 102,25 /евро/ на основание чл.143 ал.4 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

съдия: